

Команда скелетів + суперобкладинка

КУПИТИ

- Бестселер № 1 The New York Times
- Лауреат премії Locus за найкращу збірку 1986 року
- «Туман» двічі екранізовано!
- Книжка представлена у суперобкладинці

«Команда скелетів» - це неймовірна збірка моторошних історій, які занурять вас в атмосферу хаосу і безвиході та добряче полоскочуть нерви.

Що коли звичайне горище перетвориться на справжнє пекло, а буденна подорож автомобілем - закінчиться в геті неочікуваному пункті призначення? Чи може бути щось більш лячне, ніж місця описаних подій? Хіба що самі герої оповідань. Бабуся, яка прагнула понад усе обійняти свого онука... навіть після смерті, чи невинна іграшкова мавпочка, що таїть у собі суще зло, чи інші персонажі, які жахатимуть своїми намірами...

Ця велика збірка короткої прози майстра жахів найкраще демонструє діапазон його здібностей

Publishers Weekly

Передмова

Ось іще кілька оповідань, якщо хочете. Вони охоплюють довгий період мого життя. Найдавніше, «Задзеркальний Жнець», я написав, коли мені було вісімнадцять, улітку, перед вступом до коледжу. До речі, ця ідея спала мені на думку, коли я був на задньому дворі нашого будинку в Західному Даремі, штат Мейн, де грав із братом у баскетбол, і, перечитуючи це оповідання знову, я трохи засумував за тими давніми часами. Останній твір, «Балада про гнучку кулю», був закінчений у листопаді 1983 року. Тобто це відстань у сімнадцять років, і, гадаю, це не так багато, якщо порівнювати з довгими й насиченими кар'єрами таких різних письменників, як Грем Грін, Сомерсет Моєм, Марк Твен і Юдора Велті, але це довший проміжок часу, ніж у Стівена Крейна, і приблизно такий же, як тривалість кар'єри Г. Ф. Лавкрафта.

Рік чи два тому один мій друг здивувався, що я і досі маруджуся над своєю писаниною. Він зазначив, що мої романи приносять дуже хороші гроші, тоді як оповідання — це фактично провал.

— Чого це раптом? — запитав я.

Він торкнувся тодішнього випуску «Плейбоя», який став приводом для цієї дискусії. У ньому було моє оповідання («Всемогутній текст-процесор», яке ви десь тут знайдете), і я вказав йому на нього із законною, як мені здавалося, гордістю.

— Що ж, я покажу тобі, — сказав він, — якщо ти не проти сказати мені, скільки ти отримав за нього.

— Та я не проти, — сказав я. — Я отримав дві тисячі доларів. Не така вже й абищиця, Ваятте.

(Насправді його звуть не Ваятт, але я не хочу, щоби він почувався ніяково, якщо ви розумієте, що я маю на увазі.)

— Ні, ти не отримав дві тисячі, — сказав Ваятт.

— Не отримав? Ти що, заглядав у мою банківську книжку?

— Ні. Але я знаю, що ти отримав за нього вісімнадцять сотень доларів, бо твій агент отримує десять відсотків.

— Таки правда, чорт забирай, — сказав я. — І він на це заслуговує. Завдяки йому я потрапив у «Плейбой».

— Я завжди мріяв про оповідання в «Плейбой». Тож це було вісімнадцять сотень баксів замість двох тисяч, велике діло?

— Ні, ти отримав 1710 доларів.

— Що?

— Ну, хіба ж ти не казав мені, що твій бізнес-менеджер отримує п'ять відсотків від чистого прибутку?

— Ну, гаразд, 1800 мінус 90 баксів. Я все ще думаю, що 1710 доларів — це непогано для...

— Тільки це було не так, — не вгавав цей садист. — Насправді то були жалюгідні 855 доларів.

— Що?

— Хочеш сказати, що ти не в п'ятдесятивідсотковій категорії платників податків, Стів-О?

Я мовчав. Він знав, що так.

— До того ж, — м'яко сказав він, — насправді це було всього лише близько 769,50 долара, еге ж?

Я неохоче кивнув. У штаті Мейн діє прибутковий податок, який вимагає від мешканців моєї категорії сплачувати штату десять відсотків федеральних податків. Десять відсотків від 855 доларів — це 85,50 доларів.

— Скільки часу ти витратив на написання цього оповідання? — доскіпувався Ваятт.

— Близько тижня, — нелюб'язно буркнув я. Насправді, радше два та ще й із кількома переписуваннями, але я не збирався казати про це Ваятту.

— Отже, того тижня ти заробив 769 доларів 50 центів, — сказав він. — Ти знаєш, скільки заробляє сантехнік за тиждень у Нью-Йорку, Стів-О?

— Ні, — сказав я. Ненавиджу людей, які називають мене Стів-О. — Так само, як і ти.

— А я чудово знаю, — заявив він. — Близько 769,50 доларів після сплати податків. Тож наскільки я бачу, те, що ти маєш, це чистий збиток.

— Він несамовито розреготався, а потім запитав, чи є в мене ще пиво в холодильнику. Я сказав, що немає.

Я збираюся відправити приятелеві Ваятту примірник цієї книги з маленькою запискою. У записці буде сказано: «Я не скажу тобі, скільки мені заплатили за цю книгу, але скажу тобі ось що, Ваятте: мій загальний заробіток за «Всемогутній текст-процесор» — чистий — становить трохи більше 2300 доларів, навіть не рахуючи тих 769,50 доларів, з яких ти так насміхався в моєму будинку на озері». Я підпишу записку: «Стів-О» і додам P. S.: «Насправді в холодильнику ще було пиво, і я сам його випив після того, як ти пішов того дня».

А от щоб знав.

2

Але справа не в грошах. Зізнаюсь, я був у захваті від того, що мені заплатили 2000 доларів за «Всемогутній текст-процесор», але так само я був у захваті від того, що мені заплатили 40 доларів за оповідання «Задзеркальний Жнець», коли його опублікували в журналі «Startling Mystery Stories», або від того, що мені надіслали дванадцять авторських примірників, коли оповідання «Тут теж водяться тигри» опублікували в «Ubris», літературному журналі Університету штату Мейн (я добряга, і завжди вважав, що Ubris' — це кокні-написання слова Hubris*).

Я маю на увазі, що ви радієте грошам; давайте не будемо занурюватися в тотальну фантазію (або принаймні поки що не будемо). Коли я почав з певною регулярністю публікувати короткі оповідання в чоловічих журналах, таких як «Cavalier», «Dude» та «Adam», мені було двадцять п'ять, а моїй дружині — двадцять три. У нас була одна дитина, і ще одна була на підході. Я працював по п'ятдесят чи шістдесят годин на тиждень у пральні й отримував 1,75 долара на годину. Бюджет — це не зовсім те слово, щоб описати те, на що ми жили; це було радше схоже на модифіковану версію маршу смерті з Батаану!

КУПИТИ